

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 55 0 Rs 007400 25 Rev 2
Sarajevo, 14.10.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Marijana Omerčaušević, predsjednica vijeća, Mustafa Šabić i Fatima Mrdović, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: 1. G.P. iz G. i 2. N.P. iz B., koje zastupaju advokati iz AD „Paponja & Partneri“ d.o.o. Mostar, protiv tuženog Hercegovačko-neretvanski kanton, koga zastupa zakonski zastupnik Kantonalno javno pravobranilaštvo Mostar, radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, odlučujući o reviziji tuženog protiv presude Kantonalnog suda u M. broj: 55 0 Rs 007400 25 Rsž 2 od 04.06.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 14.10.2025. godine donio je sljedeću:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbijaju se zahtjevi parničnih stranaka za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Čitluku broj: 55 0 Rs 007400 24 Rs 2 od 12.12.2024. godine odlučeno je:

1. „Dužan je tuženik tužiteljici G.P.:

- isplatiti dospelu, a neisplaćenu naknadu na ime troškova prijevoza za razdoblje od 01.10. 2018. do 14.9.2021. u tjednom iznosu od 59,00 KM (mjesečno 236,00 KM), što ukupno iznosi 8.378,00 KM.
- isplatiti naknadu za smještaj u iznosu od 387,50 KM mjesečno, te isplatiti dospelu, a neisplaćenu naknadu za smještaj za razdoblje od 01.10. 2018. do 21.10. 2021., kao dana podnošenja tužbe, u ukupnom iznosu 14.337,50 KM, sa zakonskom zateznom kamatom za svaki pojedinačni mjesečni iznos počevši od 1.11. 2018. do isplate, koja naknada dospijeva svakog prvog u mjesecu za prethodni mjesec, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.
- isplatiti naknadu za smještaj u iznosu od 387,50 KM mjesečno, te isplatiti dospelu, a neisplaćenu naknadu za smještaj za razdoblje od 22. 10. 2021. do 31. 08. 2022. u ukupnom iznosu od 3. 875,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom za svaki pojedinačni mjesečni iznos počevši od 22.11. 2021. do isplate, koja naknada dospijeva svakog prvog u mjesecu za prethodni mjesec, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe

2. Dužan je tuženik tužitelju N.P.:

- isplatiti dospelu, a neisplaćenu naknadu na ime troškova prijevoza za razdoblje od 01.02. 2020. do 01. 10. 2021. u tjednom iznosu od 69,50 KM (mjesečno 278,00 KM), što ukupno iznosi 5.560,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom za svaki pojedinačni mjesečni iznos počevši od 01.03. 2020. do isplate, koja naknada dospijeva svakog prvog u mjesecu za prethodni mjesec, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.
- isplatiti naknadu za smještaj u iznosu od 412,50 KM mjesečno, te isplatiti dospelu, a neisplaćenu naknadu za smještaj koja za razdoblje od 01.02. 2020. do 21.10. 2021. kao dana podnošenja tužbe iznosi

ukupno 8.662,50 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom za svaki pojedinačni mjesečni iznos počevši od 01.03. 2020. do isplate, koja naknada dospijeva svakog prvog u mjesecu za prethodni mjesec, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

- isplatiti naknadu za smještaj u iznosu od 412,50 KM mjesečno, te isplatiti dospjelu, a neisplaćenu naknadu za smještaj koja za razdoblje od 22.10 .2021. do 31.08. 2022. iznosi ukupno 4.125,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom za svaki pojedinačni mjesečni iznos počevši od 22. 10. 2021. do isplate, koja naknada dospijeva svakog prvog u mjesecu za prethodni mjesec, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

Preko dosuđenog iznosa, a za iznos od 139,00 KM, zahtjev tužitelja N.P. za naknadu troškova prijevoza se odbija.

3. Dužan je tuženik naknaditi tužiteljici G.P. parnične troškove u iznosu od 1.071,00 KM u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

4. Dužan je tuženik naknaditi tužitelju N.P. parnične troškove u iznosu od 1.071,00 KM u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u M. broj: 55 0 Rs 007400 25 Rsž 2 od 04.06.2025. godine (stav 1. izreke) žalba tuženog se djelimično uvažava i pobijana presuda preinačava u dijelu kojim je odlučeno o troškovima postupka na način da svaka stranka snosi svoje troškove postupka, dok se u ostalom dijelu žalba odbija kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđuje. Stavom 2. izreke odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu.

Protiv drugostepene presude reviziju je, blagovremeno, izjavio tuženi zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev, ili da se ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje, uz naknadu troškova postupka, uvećano za troškove sastava revizije.

U odgovoru na reviziju tužitelji predlažu da se revizija odbije kao neosnovana, a tuženi obaveže na naknadu troškova sastava odgovora na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga iz revizije i po službenoj dužnosti u smislu člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15, dalje ZPP) ovaj sud je odlučio:

Revizija nije osnovana.

Tuženi nepotrebno traži da se revizija dopusti, pozivom na odredbe člana 237. stav 3. ZPP. Ovo iz razloga što se u konkretnom postupku radi o sporu pokrenutim prema odredbama Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“ broj: 59/09 i 66/16, dalje ZZD) u kojima je revizija uvijek dopuštena (član 13. stav 2.).

Nije osnovan revizijski razlog povrede odredaba parničnog postupka.

Nasuprot revizijskim navodima tuženi u postupku je Hercegovačko-neretvanski kanton, koji je stranka i kao takav je naveden od početka postupka i u pobijanoj odluci, a to što nisu

navedeni Vlada i ministarstvo nije od značaja za označavanje stranke, jer je to samo daljnje označavanje stranke.

Suprotno revizijskim navodima prihvatanjem ocjene dokaza izvedenom od strane prvostepenog suda, u postupku pred drugostepenim sudom nije učinjena povreda odredaba parničnog postupka iz člana 209. stav 1., u vezi sa članom 8. ZPP. Naime, ocjenu dokaza izveo je prvostepeni sud i to upravo na način propisan odredbom člana 8. ZPP, tako da je izvedene dokaze ocijenio po svom slobodnom uvjerenju, na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka. To uvjerenje opravdao je uvjerljivim i logičnim razlozima pa u postupku pred drugostepenim sudom, prihvatanjem takve ocjene dokaza, nije ostvarena povreda odredaba parničnog postupka iz člana 209. stav 1., u vezi člana 8. ZPP.

Drugostepeni sud je, u žalbenom postupku, postupio u skladu s odredbom člana 231. ZPP, i u obrazloženju presude pravilno je ocijenio žalbene navode koji su od odlučnog značaja za donošenje odluke u ovom sporu, te suprotni prigovori nisu prihvatljivi.

Pravo na obrazloženu sudsku odluku predstavlja jedan od segmenata prava na pravično suđenje iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda („Službeni glasnik BiH“ broj: 6/99). U konkretnom slučaju odluka drugostepenog suda zasnovana je na provedenim dokazima i utvrđenim činjenicama, za istu su dati jasni i uvjerljivi razlozi, tako da je istu moguće ispitati, pa je neprihvatljiv prigovor da je obrazloženje drugostepene presude nejasno, proizvoljno i neobrazloženo, tako da pobijana presuda nije zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209., u vezi sa članom 191. stav 4. ZPP i članom 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Nije osnovan ni prigovor pogrešne primjene materijalnog prava.

Predmet spora, relevantan u ovoj fazi postupka, je zahtjev tužitelja da im tuženi na ime troškova prijevoza na posao i troškova smještaja u mjestu rada za utuženi period, iz osnova diskriminacije isplati iznose koji su za svakog tužitelja ponaosob navedeni u izreci prvostepene presude,

Odlučujući o predmetnom zahtjevu nižestepeni sudovi su utvrdili da je tužiteljica G.P. za sudiju Općinskog suda u M. imenovana odlukom VSTV BiH od 23.03.2017. godine, a tužitelj N.P. za stručnog saradnika u Općinskom sudu u M. odlukom VSTV od 23.01.2020. godine. Dužnost sudije u Općinskom sudu u M. tužiteljica obavlja počev od 17.04.2017. godine, a tužitelj poslove stručnog saradnika u istom sudu počev od 01.02.2020. godine do sada. Utvrđeno je da tužiteljica ima prijavljeno prebivalište u G., a tužitelj u B.

Predsjednik Općinskog suda u M. donio je dana 01.10.2021. godine rješenje broj: 058-0-Su-2023/21 kojim je odlučio o zahtjevu tužiteljice za isplatu naknade troškova prijevoza na posao (djelimično je udovoljeno zahtjevu), a odbijen je zahtjev za isplatu troškova smještaja u M..

Rješenjem Predsjednika Općinskog suda u M. broj: 058-0-Su-2193/21 od 13.09.2021. godine djelimično je udovoljeno zahtjevu tužitelja za naknadu troškove prijevoza na posao, a odbijen je u cijelosti zahtjev za naknadu troškova smještaja u M..

Na temelju tako utvrđenih činjenica nižestepeni sudovi prihvataju zahtjeve obaju tužitelja za isplatu naknade troškova prijevoza od mjesta stanovanja do mjesta rada i naknadu na ime smještaja u mjestu rada, pri čemu sudovi pravilno zaključuju da je Ustavni sud BiH u

svojoj odluci broj: AP-2985/19 od 08.07.2021. godine zaključio da je potrebno da se nosiocima pravosudnih funkcija osiguraju predmetne naknade kako bi se zadovoljio princip odgovarajuće teritorijalne i nacionalne zastupljenosti, imajući u vidu društveno političko uređenje BiH. Pri tome nižestepeni sudovi utvrđuju visinu predmetnih naknada kao u izreci prvostepene presude, shodno odredbi člana 20. Uredbe o naknadama i drugim materijalnim pravima koje nemaju karakter plaće („Službene novine HNK“ broj: 4/19, 8/19 i 9/21).

Po ocjeni ovog suda pravilno su nižestepeni sudovi odlučili kada su prihvatili zahtjeve tužitelja, obavezivši tuženog na isplatu naknada za prijevoz na posao i smještaj u mjestu rada.

Sporno je u ovoj fazi postupka, a polazeći od razloga revizije, pripada li tužiteljima pravo na predmetne naknade i za period do donošenja Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“ broj: 61/22), od kada su regulisane ove naknade.

Neosnovano tuženi smatra da tužiteljima ne pripada pravo na predmetne naknade za period prije donošenja izmjena i dopuna Zakona o plaćama....., pritom gubi iz vida naprijed rečenu odluku Ustavnog suda BiH o dopustivosti i meritumu, kojom je utvrđeno da postoji kršenje prava iz člana I/2. Ustava BiH i člana II/4. Ustava BiH, odnosno člana 14. Evropske konvencije, člana 1. Protokola broj 12 uz Evropsku konvenciju, kao i člana 26. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima kada je Kantonalni sud osporenu presudu zasnovao na Zakonu o plaćama i drugim naknadama sudija i tužilaca u Federaciji Bosne i Hercegovine koji primjenom prakse Ustavnog suda iz predmeta broj: U-7/21 i U-29/13, zbog toga što ne sadrži odredbe koje propisuju naknade troškova smještaja i naknade za odvojeni život. Dakle, u tom predmetu Ustavni sud BiH smatra da je osporena presuda zasnovana na Zakonu o plaćama koji, zbog toga što ne sadrži odredbe koje regulišu naknadu na ime odvojenog života i troškova smještaja, nije u skladu sa Ustavom BiH i Evropskom konvencijom, na koji način su povrijeđena apelantova prava. Zbog navedenih razloga, te radi efikasne zaštite apelantovog prava na pravično suđenje, neophodno je ukinuti osporenu odluku u relevantnom dijelu, te naložiti Kantonalnom sudu da donese novu odluku koja će biti u skladu sa apelantovim ustavnim pravima.

Dok Parlament Federacije Bosne i Hercegovine ne dopuni Zakon o plaćama u relevantnom dijelu i ne propiše naknadu na ime odvojenog života i troškova smještaja u toku rada, Kantonalni sud je dužan da primijeni u svakom konkretnom slučaju relevantne odredbe Uredbe o naknadama koje nemaju karakter plaće Vlade F BiH kojom je to pravo propisano za državne službenike.

Pitanje dejstva odluka Ustavnog suda BiH regulisano je Ustavom Bosne i Hercegovine i Pravilima Ustavnog suda BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 94/14, 47/23 i 41/24).

Članom VI stav 4. Ustava BiH propisano je da su odluke Ustavnog suda konačne i obavezujuće, a članom 72. stav 1. Pravila Ustavnog suda BiH propisane je da su odluke Ustavnog suda konačne i obavezujuće i svako fizičko i pravno lice je dužno da ih poštuje, dok je stavom drugim propisano da su svi organi vlasti dužni, u okviru svojih nadležnosti utvrđenih Ustavom i zakonom, provoditi odluke Ustavnog suda.

U pogledu zaključaka i pravnih shvaćanja navedenih u Odluci broj: U-1/11 koji obavezuju Ustavni sud u konkretnom slučaju Ustavni sud ukazuje da je u svojoj praksi utvrdio da se „obaveznost i izvršnost odluka Ustavnog suda ne odnose samo na izreku te odluke, već i na pravno shvaćanje i pravne ocjene o tome koje je ustavno pravo povrijeđeno i na koji način” (vidi rješenja Ustavnog suda broj: AP-289/03 i AP 854/04 od 1. juna 2006. godine, tačka 8. i,

mutatis mutandis odluke o dopustivosti i meritumu broj: AP 2578/15 od 12. januara 2016. godine, tačka 84. i AP 699/15 od 9. jula 2015. godine, tačka 61).

Iako je navedena praksa zasnovana na članu 62. stav (4) Pravila Ustavnog suda koji se odnosi na djelovanje odluka o apelaciji, Ustavni sud smatra da se ista praksa odnosi i na odluke koje su donesene na osnovu člana VI/3.a) i c) Ustava Bosne i Hercegovine (Ustavni sud, Rješenje broj: U-3/13 od 30. septembra 2016. godine, tačka 11).

Imajući u vidu sve naprijed navedeno, a kako su odluke Ustavnog suda BiH konačne i obavezujuće, u situaciji kada Zakon o plaćama..., nije u spornom periodu regulisao predmetne naknade, a što nije bilo u skladu s Ustavom BiH i Evropskom konvencijom, i po ocjeni ovog suda tužiteljima iste pripadaju kao i izabranim dužnosnicima, državnim službenicima, namještenicima i drugim zaposlenim u zakonodavnoj i izvršnoj vlasti na nivou Hercegovačko-neretvanskog kantona, i to po osnovu prava iz radnog odnosa.

Ostali revizijski prigovori nisu od odlučnog značaja sa aspekta predmeta spora (član 231., u vezi člana 253. ZPP), te ih ovaj sud i nije obrazlagao.

O pitanjima koja su predmet spora ovaj sud se ranije izjasnio u svojoj odluci broj: 55 0 Rs 007998 25 Rev od 05.06.2025. godine

Zbog svega navedenog valjalo je reviziju, temeljem odredbe člana 248. ZPP odbiti i odlučiti kao u stavu prvom izreke ove presude.

Primjenom člana 397. stav 1., u vezi člana 386. stav 1. i 387. stav 1. ZPP, odbijeni su zahtjevi parničnih stranaka za naknadu troškova revizijskog postupka, i to zahtjev tuženog jer nije uspio sa podnesenom revizijom, a tužitelja jer podnošenje odgovora na reviziju nije bilo potrebno radi vođenja parnice (stav 2. izreke).

Predsjednica vijeća
Marijana Omerčaušević, s.r.